

ЧАКЛУНСТВО, ЧАРІВНИЦТВО — це активне використання практичної магії, прилюдне або явне. Прилюдне чаклунство не заохочується, хоча допускається в разі нагальної потреби.

Важливим у чаклунстві є особиста сила виконавця. Чаклуни, чарівники й маги — фахівці 1-го рівня, тож наділені більшою чаклунською силою. Відьми і відьмаки — 2-го, їхня сила значно менша, хоча зрідка трапляються й винятки. Вампіри, привиди й закляті живі мерці — це носії чаклунської сили 3-го рівня, найнижчого.

Покарання виконавцям чаклувань за виявлені порушення Відьомського кодексу та Чарівницького статуту призначають відповідно до їхньої сили.

...чаклування та будь-які експерименти з чаклунською й простою людською кров'ю суворо заборонені й передбачають найвище покарання згідно з Відьомським кодексом і Чарівницьким статутом.

*З підручника «Чарівницьке право, судочинство
та юриспруденція». Конотон,
вид-во Конотонської ВВШ.*

ЧАСТИНА ПЕРША ВТОМА

Berlin

Hauptbahnhof

Глибока ніч. Більшість крамничок та кав'ярень давно зачинена. Але потяги прибувають і відходять, нічна пасажирська річка то перетворюється на струмочок, то знову трохи повнішає. Хтось біжить на Ес-Бан — звідти відправляється ще один потяг щогодини, чи на поодинокі нічні автобуси, хтось прямує до вервечки таксі, ще хтось чекає на пересадку, наприклад, до Гамбурга о 3.45 ночі.

Між усього цього ширяю я. Маю на увазі, зараз я хожу, повільно, роззираючись навколо, не тільки ліворуч-праворуч, але й угору-вниз. Бо Берлінський головний вокзал дуже багаторівневий — п'ять поверхів і ще два під ними, які не використовують для руху потягів. Але ширяти я вмію, коли виникає потреба.

Мене звати Таїсія, і я — відьма. Звичайна відьма з України, доброго відьомського роду, уроджена киянка,

донька матері відьми й онука відьми-бабусі. У нас із цим не так строго, як у євреїв, але в дев'яти випадках із десяти відьомство передається від матері доньці, рідше — синові.

Тут я у відрядженні. Коли на Лисій горі ми зібралися вночі 30-го квітня, велика війна вже вирувала в Україні понад два місяці. Звісно ж, ми не лишалися осторонь: сестри, усі як одна, рвалися на фронт, у зону боїв. Декотрі вже прибули звідти. Влаштовувалися санітарками, зціляли поранених, відшіптували контужених, коли могли ще чаклували, чинили ворогам капості дрібні, а часом і великі. Підривали їхні боєприпаси, підпалювали хати, де ті ховалися, труїли воду в колодязях, з яких пили окупанти.

Але мене й ще п'ятьох сестер викликала Відьомська Рада та скерувала в Європу, у столиці, допомагати українським біженцям. Аліса в Парижі, Ганна в Брюсселі, Оленка у Варшаві, Янка в Празі, Ірися у Відні. А я в Берліні.

Роботи в мене вистачає. Ось-ось має прибути нічний потяг із Варшави, там напевно буде повно наших. Переважно російськомовних, набурмосених і нашо-рошених, але все одно роззявкуватих і наївних. Потяг цей прибуває поза розкладом, але я зазирнула в диспетчерську (я вмію ставати невидимою, щоправда, ненадовго, бо це виснажує).

Зараз я видима — така собі смаглява жінка близько тридцятки, підтягнута, худорлява, з короткою зачіскою та чорним волоссям. (Щоб стати блондинкою,

мені потрібно секунд десять, але це теж втомлює. Чаклування дико виснажує).

Стати невидимою для простолюду — легко. А от стати невидимою для інших чарівників — тут потрібна велика сила. Не всі її мають. Також і накласти невидимість на когось іншого потребує напруження, висотує силу.

Я йду вздовж ескалаторів, які ведуть на перони. Хо-да моя пружна, я в кедах, широких шортах і в худі з накинутим на голову каптуром.

Відьом, відьмаків і привидів на Гауптбангофі чимало, особливо вночі. Онде ескалатором між поверхами піднімається Скшетуський*. Це польський відьмак, він переважно контролює пересування своїх заробітчан — такі тут є, і їх чимало. Прямують до Ірландії чи до Ісландії на удесятеро більші заробітки. А Скшетуський за ними приглядає. Він — сильний відьмак, дуже сильний.

Цей Скшетуський має свій бзік, через який мусить постійно лишатися невидимим. Він одягнутий у стрій польського шляхтича, просто за Сенкевичем чи Єжи Гофманом: красивий розшитий каптан, чоботи, шабля при боці й шапка з пір'їною. Він вичекав хвилину, коли на ескалаторі немає людей, щоб не наштовхнутися ні на кого. Коли вмієш ставати невидимим, дуже швидко опановуєш й уміння ні до кого не торкатися.

Піднявшись, він бачить мене. Усміхається, підносить руку до шапки:

* У романі Генріка Сенкевича «Вогнем і мечем» фігурує Ян Скшетуський, прототипом якого був військовий командувач і полковник Миколай Скшетуський.

— Вітам, сьостро! Зараз відпроваджую тих цваняків до нічліжки в Тіргартені. У них там нелегальне наметове містечко. Але за годину звільнюся, принаймні маю таку надію. Можу тебе запросити на пиво чи на каву?

Він до мене явно нерівно дихає. Мені Скшетуський теж подобається, принаймні не бридкий і завжди в доброму гуморі.

Також він знає українську — стажувався у нашій Академії в Конотопі. Але і я знаю польську, тож наші діалоги — це мовний мікс, до того ж з обох боків.

Знизую плечима:

— Якщо я буду тут — длячого не?

Скшетуський іще раз підносить руку до шапки, гречно вклоняється, тихо брязнувши срібним окуттям піхов шаблі об парапет ескалатора, і м'яко йде до платформи із зеленим кружальцем Ес-Бану, куди саме завертають шестеро чоловіків із великими чорними торбами через плече. Їхні носато-вусаті обличчя червоні, аж пашіють. Горілка, випита в ресторані потяга між Познанню й Жепіном, повільно залишає їхні мізки. Вони крутять головами й часто вживають слово на літеру «к». Скшетуський підходить до них і зупиняється трохи збоку, іронічно споглядаючи, як його компатріоти розбираються в схемі берлінського транспорту.

Я видима, тож вирішую допомогти. Підходжу до червонолицих і показую на ескалатор:

— Панове! До стації Тіргартен ту догури, лева стро-на, вшистке поцьонгі. Два пшистанкі. Бельв'ю і на-степни — Тіргартен!